

Передмова

Є щось дивовижне в тому, як народжуються історії. Спершу панує тиша. Потім — зринають слова. А за ними постає цілий світ, у якому оживають наші надії, спогади та мрії. Цю книжку писали люди різних професій, віку й досвіду. Психологи, філологи, лікарі та захисники України. Усіх нас об'єднало слово, бо в ньому є сила, здатна лікувати душу, втомлену війною, шумом новин, невідомістю завтрашнього дня...

«Під шепіт снігу» — це не просто різдвяна збірка. Це подих віри, який вловлюється між рядками. Тут, поруч із класичним християнським дивом, розгортаються історії, де оживає ельфійська магія, де зорі стають дороговказами і навіть міжпланетні мандрівки несуть у собі найголовніше — прагнення до добра й любові. Кожен із нас писав, аби делікатно підсвітити істину, що Різдво завжди приходить у серце, навіть коли довкола темрява. Письмо є для нас молитвою, терапією, способом вдихнути на повні груди у світі, що часом стискає у лещатах невідомості чи зневіри.

Ця книжка — як перша сніжинка: торкнеться вас лагідно, залишить слід і розтане тільки там, де вже стало трохи тепліше. Нехай її сторінки допоможуть вам знову почути тишу — ту, в якій народжується диво. І в якій можливо відчути себе самими собою — немов довірливе дитя у надійних руках Творця.

*З побажаннями світла й добра
колектив авторів*

Ді Мія

Сніжинки кружляють парами

Сніжинки кружляли у повітрі, зигзагами падаючи на невисокі кучугури. Ліхтарі розливали м'яке світло на тиху вуличку, вздовж якої тягнулися крамнички. Їхні вітрини мерехтіли різнобарвними вогниками, нагадуючи перехожим, що настав час зимових свят. Метушня, що ще кілька годин тому панувала тут, ущухла. Люди з пакунками подарунків розійшлися хто по домівках, хто в гості — всі готувалися зустрічати Різдво.

Що десять хвилин зачинялася чергова крамниця, гасячи світло у вітрині, але залишаючи мерехтіння святкових гірлянд.

За годину лиш одна вітрина продовжувала світитися — вікно маленької книгарні «Дивочит». Її молода власниця, Єва, нікуди не поспішала. Жінку ніхто не чекав, а книгарня давно стала для неї домівкою.

Загорнувшись у бордове пальто, вона вийшла надвір, глибоко вдихнула морозне повітря й поглянула в небо, що стрімко темніло, затягуючись хмарами. Звідти сипалися дрібні сніжинки. Одна впала їй на долоню, і Єва уважно

роздивилась її візерунок. Усміхнулася, згадавши, як колись почувала, що нема однакових сніжинок.

На її м'якому, пухкому, в ластовинні, обличчі проступили ямочки. Вона перекинула руде неслухняне волосся через плече й роззирнулася довкола. На вулиці — ні душі, лише чутно, як падає сніг.

І тоді Єва закружляла. Уявила, що й сама — сніжинка. Особлива. Неповторна.

Дзвінко розсміявшись, вона впала у сніг і, розводячи руки й ноги, зробила те, чого не робила з дитинства — снігового янгола.

— Перепрошую... а книгарня ще працює? — почувала оксамитовий чоловічий голос неподалік.

Тінь упала на сніг поруч, і Єва хутко підвелася, обтрушуючи пальто. Її погляд ковзнув по незнайомцеві — швидкий, оцінювальний, обережний.

Артем — високий чоловік у чорному довгому пальті та сірому шарфі, що прикривав половину його обличчя, уважним поглядом розглядав жінку, час від часу змахуючи зі себе сніжинки, що почали сипатися з неба ще рясніше.

— Взагалі ми вже зачинені... але ж сьогодні Святвечір. То... добре. Для вас зроблю виняток, — м'яко відповіла вона.

Змахнувши з волосся залишки снігу, Єва високо підняла підборіддя й попрямувала до дверей. Щоки палали — чи то від снігового поцілунку, чи від того, що її застали за таким «дитячим» заняттям.

Вона ніколи не розуміла, чому такі прості миті щастя дозволені лише дітям. І чому, дорослішаючи, доводиться відмовлятися від улюблених речей тільки тому, що вони не вписуються у рамки «серйозного життя».

Іноді, коли довкола не було жодної душі, Єва дозволяла собі ці дрібні радощі: покататися на гойдалці, сплести віночок із кульбаб, купатися в річці по дві години. Вона ніколи не давала змоги нікому бачити її такою — аж до цього вечора.

Увійшовши до книгарні, Єва почула дзенькіт дзвіночка на дверях. Знявши пальто, жінка повісила його на вішак при вході й, розправивши мокрі руді кучері, стала за прилавок.

Дзвіночок дзенькнув ще раз. Відвідувач зайшов усередину й зупинився, щоб оглянути приміщення.

Його зустріли пахощі какао, кориці та ялинки. Чоловік навіть хмикнув од такої банальної зимової сполуки.

Крамничка виявилася невеликою: кілька шаф і прилавок, заповнені книгами. Біля вітрини стояв темно-фіолетовий диван зі столиком, а з протилежного боку — кілька крісел і столів у такому ж стилі. Поряд красувалася ялинка в горщику, а біля неї стояв ящик, наповнений різдвяними прикрасами.

Артемові здалося дивним, що ялинка досі не прикрашена — зазвичай це робили до Різдва.

Люстра у формі старовинних свічників звисала зі стелі, кидаючи на крамницю жовтувате світло.

Поглянувши за плече жінки, чоловік побачив кавоварку, кілька великих та маленьких різнобарвних чашок, із однієї з яких ішла пара.

Також були невеликі двері, за якими, на його думку, ховався склад із книгами та речами, які не мали потрапляти на очі покупцям.

Поки Артем оглядав книгарню, Єва роздивлялася його.

Чоловік розмотав шарф, зігрівшись у приміщенні, та зняв шапку. Сніг іще блищав на темному пальті. Гість мав вигляд трохи розгубленого, але водночас спокійного. Молодий, років тридцяти. Його чорне волосся скуйовдилось на потилиці, а сірі очі блукали по картинах, що висіли на стінах, зображуючи різноманітних фентезійних істот у їхньому вигаданому середовищі.

Єва помітила, як чоловік скептично вигнув брови, і не втрималась:

— Я вас слухаю!

Артем злегка здригнувся від різкого звуку, перевів погляд на жінку в зеленій довгій безформній сукні з білим

паском, що підкреслював талію, та мереживом, яке обрамляло ліф і рукави.

— Вибачте, — озвався він хрипким голосом, обережно ступивши уперед. — Я просто... Не люблю святкувати. Усі ці гучні компанії — не для мене. Ішов вулицею, побачив, що у вас ще горить світло, й подумав, що було б непогано знайти якусь цікаву книжку та присвятити час саме їй. Давно не читав, знаєте...

Єва кивнула. Її усмішка була ледь помітною, але щирою.

Іноді підібрати у співрозмовники книжку було ліпшим варіантом проведення часу.

— У такому разі — ви за адресою.

Артем довго блукав між полицями, щось розглядав, торкався обкладинок, брав книгу, гортав її, хмурячись, ставив на місце.

Єва сиділа за прилавком, попиваючи какао з маршмеллоу і гортаючи книгу, але час від часу крадькома поглядала на чоловіка, який уже повністю розстебнув пальто й ходив між стелажми, мов маятник.

— Ви довго обираєте, — озвалася вона нарешті. — Це добра ознака. Значить, вам потрібна справді особлива книжка.

— Так, але я ніяк не можу вирішити, яким хочу бачити свій вечір, — знизав плечима Артем. — З одного боку — хочеться чогось спокійного, а з іншого — захопливого та динамічного.

— Тоді... — Єва вийшла з-за стійки й пробіглася поглядом по рядах. — Як щодо цієї?

Вона стала навшпиньки й дотягнулася до третьої полиці, дістаючи книжку в синій палітурці. Простягнула її Артемові.

Той узяв книжку, покрутив у руках і, запитально піднявши брову, глянув на жінку.

— Це фентезі про потраплянців у світ вічного холоду. Тут і спокійні, теплі розмови, і динамічні пригоди, а головне — підтексти й зимова, різдвяна атмосфера, — вона усміхнулася, немовби сама собі, та грайливо підморгнула

чоловікові. — Беріть-беріть, обіцяю: ви проведете незабутній святковий вечір із цією «співрозмовницею».

Жінка з любов'ю глянула на книжку в його руках, але Артем усе ще хмурився, роздивляючись палітурку.

Єва, зітхнувши, простягнула руку. Чоловік здивовано підвів брову, глянувши на неї. Вона перевела погляд на книжку, потім — на простягнуту долоню й нетерпляче струснула нею.

Артем невпевнено поклав книгу на тендітну жіночу долоню.

Єва взяла книгу і пішла до прилавка, чоловік не зводив з неї очей, які розширилися від подиву і нерозуміння того, що відбувалося.

Жінка поклала книгу, дістала червоний рулон і акуратно загорнула її в подарунковий папір. Потім перев'язала зеленою стрічкою, підняла на рівень очей і, помилювавшись своєю роботою, перевела погляд на чоловіка. Прикусивши губу, на кілька секунд затрималася, відтак підійшла до нього і простягнула пакуночок.

— Щасливих свят! — весело промовила, сяйнувши усмішкою.

Артем переводив погляд з пакуночка на жінку і назад, усе дужче хмурячи чоло.

— Скільки з мене? — серйозним тоном запитав, дістаючи з кишені пальта гаманець.

Жінка награно закотила очі та, голосно зітхнувши, поклала пакунок в чоловічі руки.

— Ніскільки. Прийміть її в подарунок від нашої крамниці, — вона провела рукою, немовби обводячи все приміщення.

— Ні, я так не можу... — почав Артем, але Єва жестом зупинила його.

— Будь ласка, — вона стишила голос майже до шепоту. — Ви дуже допоможете мені, якщо приймете подарунок.

Чоловік не міг збагнути, що коїться. Ще ніхто ніколи в житті не просив його прийняти щось у подарунок, коли він хотів заплатити за це гроші.

— Я не розумію, як допоможу вам, якщо візьму цю книгу безопл... в подарунок од вас, — чоловік підняв розгублений погляд і намагався зловити на обличчі жінки хоч тінь підступу.

Але Єва дивилася на нього, усміхаючись і блимаючи великими лазуровими очима.

— Я не встигла завершити свій різдвяний чекліст, — сказала вона, підійшла до прилавка і погладила пухнастий бордовий блокнот, розгорнула його й поставила галочку ручкою, на якій зверху теліпалася зелена жабка. — От, усе, залишилося виконати лише кілька пунктів до Різдва.

Артем зробив два чи три кроки до Єви, досі не розуміючи, що відбувається.

— Можна, я..? — він запитливо поглянув на жінку, перекладаючи в іншу руку пакунок і гаманець та простягаючи руку до блокнота.

— Звісно, — усміхнулася вона й підсунула йому записник.

Чоловік зробив іще крок і, взявши блокнот, почав пробігати очима по трохи недбалих рядках, написаних різноколірними ручками. Деякі літери мали завитки, біля окремих слів були намальовані серденька, зірочки й квіточки. Здавалося, це радше особистий щоденник якоїсь школярки, ніж список дорослої жінки.

Заголовок свідчив: «Різдвяний чекліст». Далі йшли пункти з нумерацією, біля яких стояли галочки, зроблені ручками та олівцями різних кольорів. Лише кілька пунктів залишилися без позначок:

1. Сходити на новорічну виставу.
2. Відвідати ковзанку.
3. З'їсти три морозива підряд.
4. Вирізати сніжинки.
5. Подивитися різдвяну комедію.
6. Купити й запалити гарну свічку.
7. Вручити різдвяний подарунок.
8. Прикрасити ялинку.
9. Потанцювати під снігопадом.
10. Відсвяткувати Різдво не на самоті.

Галочка не стояла біля пункту «Прикрасити ялинку». Погляд чоловіка ковзнув до ялинки в горщику та ящика біля неї. Жінка зашаркала носком та відвела очі. Також залишилися не позначеними пункти «Потанцювати під снігопадом» і «Відсвяткувати Різдво не на самоті».

— Щороку кілька пунктів залишаються невиконаними, — знизала вона плечима, а щоки залив легкий рум'янець. — Але ви допомогли мені з подарунком. І це справді наблизило мене до мети. Дякую.

Вона ще раз усміхнулася, забираючи з його рук блокнот. Артем стежив, як вона обережно кладе його на місце, й на мить помітив: кутики її губ опускаються, а погляд знову чіпляється за ялинку.

Він обернувся до вікна й побачив, що сніг посилюється — тепер це вже була справжня заметіль. Потрібно було йти додому, щоби не потрапити під завірюху, але він усе не міг змусити себе піти. Це місце й ця жінка здавались Артемові не з цього світу — вона зачаровувала кожним словом і рухом.

Чоловік прокашлявся й, озирнувшись на жінку, здригнувся, зустрівшись із її проникливим поглядом зелених очей.

— Чи могли б ви приготувати мені каву або какао? Я трохи змерз.

Насправді стояти в пальті було вже нестерпно спекотно, але він не міг вигадати кращої причини, щоб залишитися ще бодай на хвилину.

— За вікном майже почалася завірюха. Я хотів би викликати таксі... якщо ви ще не поспішаєте, звісно, — швидко додав він, згадавши останній пункт у чеклісті.

На мить ув очах Єви ніби згас вогник, і вона відвела погляд.

— Звісно, можете сісти за столик і викликати таксі, а я тим часом приготую вам... — жінка запитально подивилася на нього, а він кинув погляд на кружку, що стояла біля прилавка.

— Можна мені те, що у вас?

Єва обернулася, глянула на свою кружку — й на її обличчі знову засяяла усмішка.

— У звичайні дні я це не готую на продаж... але ж сьогодні не звичайний день, чи не так?

Вона підійшла до кавового автомата й почала обирати чашку. Артем на кілька секунд завмер, спостерігаючи за нею, а тоді, розвернувшись, підійшов до одного зі столиків та поклав на нього пакунок і гаманець.

Сівши у крісло, що виявилось м'яким і напрочуд зручним, він відкрив на смартфоні додаток для виклику таксі. До його вух долинув приємний голос жінки, яка наспівувала, пританцювуючи біля кавоварки різдвяну пісню:

*«Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати...».*

Єва насипала в чашку марשמеллоу й, усміхаючись, викладала цукор у пакетиках на різнобарвне блюдце, що вже стояло на сріблястій таці. Підвела погляд — і зустрілась очима з Артемом. Він поспіхом відвів позирк, перевівши його на тьмянний екранчик смартфона.

Жінка взяла тацю й, підійшовши до столика, поставила перед чоловіком велику, півлітрову, бузкову чашку із золотистим візерунком. На блюдці — кілька пакетиків цукру і дві шоколадні цукерки у формі сердечка та ялинки.

Поглянувши на все це — на різнобарвні марשמеллоу, які поступово танули в гарячому какао, — Артем не зміг стримати усмішки.

Єва мимоволі замилювалася ямочками на його щоках, що виникли, коли він усміхнувся.

— Вам личить.

— Що? — він підняв на неї розгублений погляд.

— Радість.

Жінка розвернулася й пішла з тацею назад до прилавка. А він завмер, дивлячись на цей ребус — перший у житті, який не міг розгадати. Та чи хотів?

Зміст

1. Ді Мія. Сніжинки кружляють парами.....	5
2. Наталія Волотовська. Куди ти, Коко?.....	17
3. Тетяна Іваніцька-Дячун. Дзвони над Стрипою.....	26
4. Юлія Перегуда. Запах яблучного пирога.....	37
5. Дарія Китайгородська. Передріздвяні пригоди Миколая і kota ...	43
6. Тетяна Шаповал. Йому що подарувати?	53
7. Уляна Біланюк. Різдво в бліндажі.....	59
8. Вікторія Семененко. Різдвяне диво.....	64
9. Лілія Кухарець. Різдвяні барви чорно-білі	72
10. Ігор Снятинчук. Рішення Лейно.....	81
11. Артур Росселліоуз. Світло пам'яті.....	105
12. Ірина Скоробогата. Хтось знає моє завтра?.....	115
13. Олена Ходюк. Сукня на Різдво	127
14. Світлана Аман. Щасливі пастухи.....	134
15. Олена Альянова. Бабусина ялинка	140
16. Селіна Тамамуші. Пам'ять роду	150
17. Ді Кіара. Різдвяний наречений.....	154
18. Аїда Хома. Коли приходить диво	167
19. Валентина Семеняк. Диво різдвяної казки.....	180